

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **prof. RNDr. V. B., CSc., IČO: X**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 10. 2022, č.j. MSP-36/2022-ODKA-ROZ/3

takto:

- I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 10. 2022 č. j. MSP-36/2022-ODKA-ROZ/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 10. 2022, č.j. MSP-36/2022-ODKA-ROZ/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále též „žalovaný“, kterým je obecně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

označován též ministr spravedlnosti, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) ze dne 4. 4. 2022, č.j. MSP-1/2021-OINS-SRZT/4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný rozhodl o vině žalobce ze spáchání přestupku dle § 25a odst. 1 písm. a) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“ či „ZZT“), kterého se žalobce dopustil tím, že:

a) ačkoliv byl jako znalec podle § 8 zákona o znalcích a tlumočnících povinen vykonávat znaleckou činnost řádně, tak dne 11. 12. 2019 vypracoval znalecký posudek č. 2/2019 týkající se posouzení stavu pozemku par. č. X, k.ú. X, před a po zahájení stavební činnosti z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny (dále jen „znalecký posudek“), přičemž v těle znaleckého posudku nebyla popsána ani odůvodněna metoda užitá v rámci posouzení stavu pozemku, v důsledku čehož se znalecký posudek stal nepřezkoumatelným,

tedy vykonal znaleckou činnost v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících, a

b) ačkoliv byl jako znalec podle § 8 zákona o znalcích a tlumočnících povinen vykonávat znaleckou činnost v oboru a v odvětví, pro které byl jmenován, tak dne 11. 12. 2019 vypracoval znalecký posudek, ve kterém posuzoval soulad skutkového stavu pozemku s právními předpisy, tedy právní otázku, která je ze znaleckého zkoumání vyloučena,

tedy vykonal znaleckou činnosti v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících.

Za takto specifikovaný přestupek byla žalobci výrokem II. prvostupňového rozhodnutí podle § 25a odst. 3 zákona o znalcích a tlumočnících uložena pokuta ve výši 43 000 Kč. Dále byla znalci výrokem III. prvostupňového rozhodnutí uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že v důsledku postupu žalovaného při určování časově relevantní právní úpravy došlo k nepravé retroaktivitě, poukázal na § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), přičemž výkon znalecké činnosti byl až do 31. 12. 2020 upraven zákonem o znalcích a tlumočnících a vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen „vyhláška ZZT“). Ministr spravedlnosti v napadeném rozhodnutí k námitce nesprávně použité právní úpravy vytkl žalovanému, že podrobněji nerozvedl důvody, které jej vedly k aplikaci ustanovení § 25a odst. 1 písm. a) a § 8 ZZT, ministr proto následně sám prvostupňové rozhodnutí doplnil, a to tak, že porovnal přísnost právní úpravy dle § 8 a § 25a odst. 1 písm. a) ZZT oproti úpravě § 1 odst. 3 a § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZKÚ“). Dle žalobce však byla v napadeném rozhodnutí tato komparace provedena nepřesně, za situace, kdy byla znalci vytýkána

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nepřezkoumatelnost posudku v důsledku absence podstatných náležitostí, mělo se dle nové právní úpravy jednat o přestupek dle § 39 odst. 1 písm. k) ZZKÚ, nikoli písm. b).

4. Ministr sice správně podotknul, že k posouzení celkového výsledku z hlediska trestnosti lze dospět pouze na základě souhrnu všech norem, které jsou relevantní pro výrok o vině a trestu, avšak sám se tímto východiskem neřídil, když komparoval pouze výše uvedená ustanovení bez zřetele k dalším relevantním normám. Ministr pak bez podrobnějšího zdůvodnění uzavřel, že stíhané jednání je trestné podle dřívější i nové právní úpravy, a že zejména s ohledem na zvýšenou hranici sankce dle ZZKÚ není pozdější zákon pro obviněného příznivější. Dle žalobce se však ministr nezabýval otázkou, jaký vliv mohla mít změna právní úpravy na posouzení skutku co do samotného naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Komparaci právních úprav provedenou ministrem v napadeném rozhodnutí tak žalobce považuje za neúplnou a má za to, že ministr se s jeho námitkou týkající se nesprávně aplikované právní úpravy de facto nevypořádal, a tedy zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobce upozornil, že jeho rozkladová námitka spočívala v tom, že se žalovaný dopustil nepřipustné pravé retroaktivity tím, že znalecký posudek, který byl vypracován za účinnosti ZZT, byl při rozhodování o přestupku posuzován pohledem ZZKÚ, což vedlo žalovaného k nesprávnému závěru, že znalecký posudek trpí vadami.
5. Konkrétně žalobce odkázal na znění § 8 ZZT, který ukládal znalci povinnost *vykonávat znaleckou činnost řádně, ve stanovené lhůtě, oboru a odpovědi, pro které byl jmenován*, přičemž podrobnější náležitosti znaleckého posudku byly stanoveny až v § 13 odst. 2 vyhlášky ZZT, která ukládala znalci povinnost v posudku uvést *popis zkoumaného materiálu, popřípadě jevů, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel (nález) a výčet otázek, na které má odpovědět, s odpověďmi na tyto otázky (posudek)*. Znalecký posudek pak všechny tyto náležitosti splňuje a žádné vady mu v tomto směru ani nebyly vytýkány. Uvedená právní úprava dle žalobce vykazovala nedostatky mimo jiné v podobě absence instruktivnosti, což bylo kritizováno ze strany odborné veřejnosti, avšak nelze to přičítat k tíži žalobce. Až s přijetím nového ZZKÚ došlo s účinností od 1. 1. 2021 na úseku znalecké činnosti k zásadní proměně. V této souvislosti odkázal na znění § 1 odst. 3 ZZKÚ a dále na ust. § 28 ZZKÚ, kde jsou nově přímo v zákoně stanoveny náležitosti znaleckého posudku. Další náležitosti znaleckého posudku jsou dále stanoveny ve vyhlášce Ministerstva spravedlnosti č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti (dále jen „vyhláška ZZKÚ“), konkrétně v jejím § 39 a násl. Dle žalobce se správní orgány nezabývaly možnými důsledky vyplývajícími z těchto legislativních změn, pokud by ministr posoudil celkové dopady legislativní změny, nemohl by dospět k jinému závěru, než že žalovaný aplikoval ve věci pozdější právní úpravu v rozporu se zákazem zpětné působnosti právních předpisů. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
6. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení. Žalobce poukázal na zásadu *nullum crimen, nulla poena sine lege*, přičemž skutkové podstaty přestupků by měly být dostatečně přesné a určité na to, aby Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

neponechávaly správnímu orgánu neomezený prostor ke správnímu uvážení. Ne každé porušení práva musí být přestupkem, správní orgán by měl též zvážit, zda by na případné porušení práva neměl reagovat též udělením výstrahy dle 25d ZZT či výtky dle § 27 ZZKÚ. Měl za to, že skutková podstata přestupku podle § 25a odst. 1 písm. a) ZZT ve spojení s § 8 ZZT, založená na porušení povinnosti vykonávat znaleckou činnost řádně a v oboru, pro který byl jmenován, je velmi obecná, povinnost řádného výkonu znalecké činnosti je příliš široký pojem, který ZZT ani vyhláška ZZT nedefinuje, správnímu orgánu tak byl v rozporu se zásadou zákonnosti ponechán téměř neomezený prostor pro správní uvážení, který mu umožnil jako přestupek postihovat téměř jakékoli jednání. V rámci dodržení zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege* by jako přestupek mělo být posuzováno pouze porušení takových povinností, které pro jejich adresáty vyplývají ze zákona nebo které jim byly uloženy na základě zákona; takovým porušením však nemůže být nesplnění obsahového požadavku, který zákon ani vyhláška neuvádějí. S ohledem na obecnost skutkové podstaty daného přestupku měl žalovaný své rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodnit, aby bylo pachateli zřejmé, jakou konkrétní povinnost porušil, dále měl též zdůvodnit, proč se v tomto případě jednalo o tak kvalifikované porušení řádného výkonu znalecké činnosti, že nepostačovalo vůči pachateli uplatnit jiný zákonem předpokládaný postup. Žalobce upozornil, že zákon nedefinuje, co se rozumí řádným výkonem znalecké činnosti, že ZZT ani z vyhlášky ZZT pak nevyplývá, že by znalec měl ve svém posudku popsat a odůvodnit použitou metodu, tuto povinnost přinesla až nová právní úprava v § 42 vyhlášky ZZKÚ. Skutečnost, že pojem řádného výkonu znalecké činnosti definuje v § 22 odst. 1 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 8/2017 ze dne 23.11.2017, č.j. MSP-26/2017-OJD-ORG/32, o správním řízení ve věcech znalců a tlumočnicků a o některých dalších otázkách (dále jen „Instrukce“), nepovažuje žalobce za rozhodnou. V této souvislosti konstatoval, že tato Instrukce je vnitřním předpisem, který zavazuje pouze samu veřejnou správu, není obecně závazným právním předpisem a nemůže ukládat žádná práva a povinnosti osobám soukromého práva. Tím spíše dle Instrukce nelze takové osoby trestat. Opačný výklad by znamenal zásadní porušení principu dělby moci. Žalovaný přitom žalobce ve skutečnosti trestal právě pro nesplnění požadavků stanovených Instrukcí, byť se tyto požadavky nenacházely v ZZT ani ve vyhlášce ZZT, jedná se o nepřipustný rozšiřující výklad. Lze shrnout, že žalovaný zneužil správní uvážení, či přinejmenším překročil jeho zákonem stanovené meze, napadené rozhodnutí je tak nezákonné.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Měl za to, že znalecký posudek by obstál i podle měřítek nové právní úpravy, která se však na něj nevztahovala. Žalovaný nezohlednil, co bylo znaleckým úkolem, když žalobci vytkl neuvedení metody použité při zpracování posudku. Žalobcův znalecký úkol spočíval v expertním posouzení stavu na pozemku parc. č. X v k.ú. X, a to nikoli v obecné podobě, nýbrž formou zodpovězení konkrétních otázek položených zadavatelem posudku. Úkolem znalce tak bylo vyjádřit se v rámci své odbornosti ke stavu pozemku formou zodpovězení těchto otázek, což znalecký posudek po věcné i formální stránce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

splnil. Zadání nesměřovalo k vypracování posudku technického charakteru, což by umožňovalo odkaz na konkrétní metodu (např. odkazem na srovnávací metodu při oceňování nemovitosti), avšak k vypracování posudku neexaktního, který byl založen především na odborném názoru znalce, vycházejícího jednak z řádně uvedených podkladů posudku, a dále ze žalobcem dosažené kvalifikace a jím využitých zdrojů poznání.

8. Žalobce upozornil, že žalovaný nijak nezpochybil věcnou správnost posudku. K výtce žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí, dle které se žalobce nevěnoval otázce krajinného rázu, žalobce uvedl, že příslušné posouzení bylo v době vyhotovení posudku vyhrazeno pouze osobám s autorizací podle § 19 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, kterou však žalobce nedisponoval. Obě správní rozhodnutí jsou pak nepřezkoumatelná, neboť nenabídla jakékoli vysvětlení, co konkrétně mělo být z hlediska popisu metody zkoumání ve znaleckém posudku správně uvedeno. Lze se domnívat, že nic takového reálně neexistovalo.
9. Konstatování ve správních rozhodnutích, že žalobce neuvedl použitou metodu nebo své závěry blíže neodůvodnil, žalobce považuje za obecná, nejedná se o konkrétní skutková zjištění, která by byla demonstrována na obsahu znaleckého posudku, aby bylo žalobci zřejmé, v čem byly jím vypracované odpovědi deficitní, jde o obecné floskule; obdobně to platí i ohledně druhého přestupku. Žalobce je přesvědčen, že ve znaleckém posudku vyjádřil svůj odborný názor a neměl v úmyslu přisvojovat si pravomoc, která náleží výlučně orgánům veřejné moci. Znalecké otázky dle žalobce nijak nevybočují z jeho odbornosti, neboť je znalcem jmenovaným v oboru ochrana přírody, specializace ekologie, a v rozhodném období byl držitelem autorizace k provádění posouzení podle § 45i, § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“). Při výkonu své znalecké činnosti se žalobce neobejde bez znalosti příslušných právních předpisů. Žalobce při vypracování znaleckého posudku vycházel ze ZOPK, z prováděcí vyhlášky k ZOPK a z nařízení Okresního úřadu Litoměřice č. 4/2000 ke zřízení přírodního parku Dolní Poohří, kdy všechny tyto předpisy byly součástí jeho odbornosti i zadání posudku a pokud na ně žalobce v odpovědi na zadané otázky poukázal, plnil svůj znalecký úkol. Dle žalobce není otázka zařazení určitého jevu pod legislativní rámec automaticky vyloučena ze znaleckého zkoumání, naopak je nutně součástí jeho činnosti a musí mu být umožněno s danými prameny pracovat, jinak by nemohl svou činnost vykonávat. O účelovosti přístupu žalovaného svědčí dle žalobce skutečnost, že otázka regulace přírodního parku Dolní Poohří se ve znaleckém posudku prolíná s řadou řešených otázek, avšak její posouzení mu bylo vytknuto jen pod otázkou pod písm. i). Dále byla za posuzování právních otázek označena věcná polemika s odborným stanoviskem odboru životního prostředí, zatímco věcná polemika s odborným stanoviskem jiného znalce by za překročení kompetence jistě považována nebyla. Shrnuj, že znalecké otázky, které mu byly položeny, i odpovědi na ně, spadají do oboru, v němž je oprávněn vykonávat znaleckou činnost, rozhodnutí je proto nesprávné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

10. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce vytkl žalovanému, že si pro své rozhodnutí neobstaral dostatečné podklady, na jejichž základě by bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o vině. Žalovaný vycházel pouze ze znaleckého posudku a z Ústředního seznamu znalců a tlumočnicků. Neprovedl však ústní jednání ani výslech žalobce, nevyžádal si jeho vysvětlení a nezabýval se blíže řízením, ve kterém byl znalecký posudek použit. K tomu žalobce odkázal na § 20 a násl. Instrukce, dle kterého je podkladem pro vydání rozhodnutí zpravidla protokol o ústním jednání a opis předmětného znaleckého posudku, přičemž za podklad pro vydání rozhodnutí podle okolností slouží též obsah spisu v řízení vedeném před orgánem veřejné moci, v němž byl znalecký úkon učiněn, a další podklady. Dle § 22 Instrukce pak má správní orgán vzít v úvahu i způsob, jakým znalec posudek vysvětlil orgánu veřejné moci v rámci výslechu, případně též závěr revizního znaleckého posudku, a též zpravidla vyžádat součinnost sboru pro znalecké otázky. V této souvislosti žalobce podotkl, že dle obsahu správního spisu si žalovaný prostřednictvím elektronické komunikace vyžádal součinnost poradního sboru, ale stanovisko patrně neobdržel, neboť toto není součástí spisu ani nebylo mezi podklady pro rozhodnutí. Žalobce má proto za to, že v řízení byla podstatně porušena ustanovení o řízení před správním orgánem.
11. V pátém žalobního bodě žalobce namítal nepřiměřenou výši pokuty. Měl za to, že skutečnosti, ke kterým žalovaný přihlížel při ukládání trestu v prvostupňovém rozhodnutí (povaha a závažnost přestupku, přitěžující okolnosti), jsou nepodložené a nedůvodné. Není jasné, jak správní orgány dospěly k tomu, že posudek měl být vypracován pro účely trestního řízení, žalobci tato skutečnost známa nebyla a nemůže být přičítána k tíži. Žalobce uvedl, že vypracoval znalecký posudek na základě objednávky zadavatele, přičemž z dostupných podkladů mu bylo pouze známo, že v dané době probíhalo správní řízení ve věci změny územního plánu X a správní řízení ve věci zákazu činnosti dle § 66 odst. 1 ZOPK, o trestním řízení neměl žalobce žádné ponětí a nebylo mu známo, že by měl zadavatel v úmyslu znalecký posudek použít pro tyto účely. Dále je žalobce přesvědčen, že mu nemůže být kladeno k tíži dosažené vzdělání a erudice, ani tyto nemohou být důkazem k naplnění subjektivní stránky přestupku (nepřímý úmysl), neboť se jedná o podmínky výkonu znalecké činnosti. Za přitěžující okolnost nemůže být považována ani skutečnost, že je žalobce děkanem X, nelze si představit, jakým konkrétním způsobem mohla tato funkce žalobci v něčem prospět či jak mohl zneužít své akademické funkce ke spáchání vytýkaného jednání. Správní orgány neshledaly žádné polehčující okolnosti, opomenuly zohlednit dosavadní bezúhonnost žalobce jako okolnost polehčující, stejně tak jako okolnost, že mu v minulosti nebyla udělena výstraha podle § 25d ZZT. Podle § 25a odst. 4 ZZT je přitom žalovaný povinen přihlédnout k udělení/neudělení výstrahy. Poukázal na to, že za stíhaný posudek lze dle § 25a odst. 3 ZZT uložit pokutu do 100 000 Kč, což je na samotné hranici toho, zda se takový přestupek bude promlčovat v jednoleté či tříleté promlčecí lhůtě; znalecký posudek zpracován již 11. 12. 2019, řízení o přestupku bylo zahájeno až 20. 11. 2021, mezi těmito událostmi uplynula doba téměř dvou let a k podání žaloby tři let. Postih tak s odstupem času podstatně ztrácí smysl. Žalobce má za to, že byly

splněny podmínky, pro které lze od uložení trestu dle § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. zcela upustit.

12. Navrhl, aby prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí byla zrušena, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Pro případ, že by soud neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl, aby soud upustil od pokuty ve výši 43 000 Kč uložené žalobci.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se při porovnání obou právních úprav zabýval posouzením celkového výsledku z hlediska trestnosti při pohledu na obě právní normy jako celek. K tomu odkázal na bod 39. napadeného rozhodnutí, ve kterém operuje s pojmy celkového výsledku z hlediska trestnosti a souhrnu všech norem relevantních pro výrok o vině a trestu. Žalovaný dospěl k závěru, že k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo podle obou právních úprav a následně provedl jejich srovnání z hlediska hrozící sankce. Zabýval se též otázkou, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější z hlediska trestnosti posuzovaného jednání, přičemž dospěl k závěru, že ZZKÚ není pro žalobce příznivější a nebyl důvod jej použít. Dle žalovaného je sice nová právní úprava z hlediska definice skutkové podstaty přestupků mnohem preciznější a podrobnější, avšak stanoví též přísnější postihy. Za takové situace by použití nové právní úpravy znamenalo porušení čl. 40 odst. 6 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní republiky. Žalovaný poukázal na to, že svůj závěr o trestnosti stíhaného jednání, za situace nedostatečné podrobnosti ZZT co do definice jednotlivých pojmů či stanovení obsahových náležitostí znaleckého posudku, překlenul pomocí výkladové literatury a judikatury. K výkladu pojmu „řádný výkon znalecké činnosti“ odkázal na komentářový výklad (DÖRFL, Luboš. Zákon o znalcích a tlumočnících. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 46.), dle kterého v sobě tato povinnost zahrnuje i řádný způsob zpracování (metodu) zadaného znaleckého úkolu s tím, že kromě obecné metody zpracování posudku znalec může použít konkrétní odborné postupy odpovídající zadané problematice (odborná metoda) a tato odborná metoda by v posudku měla být popsána a vysvětlena. Žalovaný odkázal též na výklad, který zaujal Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 11 A 231/2018-53 ze dne 24. 9. 2020, dle kterého „znalec musí své postupy řádně a logicky odůvodnit a vysvětlit jaké metody při zpracování použil a proč to udělal. Právě odůvodnění, vysvětlení, uvedení rozhodných skutečností představují řádný výkon znalecké činnosti“. Dále citoval rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 22 Cdo 1810/2009 ze dne 21. 10. 2009, který se vyslovil k hodnocení důkazu v podobě znaleckého posudku a konstatoval mimo jiné, že se znalec nesmí ve svém posudku omezit na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, ze kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. K námitce žalobce, že žalovaný chybně porovnával starší právní úpravu s ustanovením § 39 odst. 1 písm. b) ZZKÚ, žalovaný podotkl, že žalobcem označené přílehlavější ustanovení § 39 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1 písm. k) ZZKÚ obsahuje odkaz na formální náležitosti posudku dle § 28 ZZKÚ, naproti tomu § 39 odst. 1 písm. b) souvisí s porušením odborné péče. Dále uvedl, že obě ustanovení stanoví přísnější sankce nežli ZZT.

14. Pokud jde o námitku zneužití správního uvážení formulovanou ve druhém žalobním bodě, žalovaný zastává názor, že se požadavkem na řádný výkon znalecké činnosti zabýval již v bodech 9. a 10. prvostupňového rozhodnutí. K tomu zopakoval, že výklad pojmu řádný výkon znalecké činnosti provedla odborná literatura a judikatura. Pokud jde o použití Instrukce, žalovaný doplnil, že jejím primárním účelem nebylo zhojení nedostatků právní úpravy, jak tvrdil žalobce, nýbrž sjednocení výkladu některých otázek a postupů žalovaného s ohledem na zásadu legitimního očekávání stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu.
15. V rámci reakce na třetí žalobní bod, tj. námitku nesprávného skutkového zjištění, žalovaný uvedl, že stran skutku vymezeného v bodě a) prvostupňového rozhodnutí popsal nedostatky znaleckého posudku v bodech 9. až 12. tohoto rozhodnutí, a to i co do právního posouzení daných pochybení, v bodě 50 napadeného rozhodnutí pak uvedl návod, jak má žalobce postupovat do budoucna. Je tedy přesvědčen, že náležitým způsobem specifikoval, v čem spatřuje nedostatky znaleckého posudku. Pokud jde o skutek vymezený pod písm. b) výroku prvostupňového rozhodnutí, odkazuje žalovaný na body 14. a 15. odůvodnění tohoto rozhodnutí a s tím spojené závěry v bodech 27. a 28., dle kterých je právní hodnocení provedené žalobcem spatřováno v podřazení znalcem zjištěného skutkového stavu pod právní normu a následné srovnání jeho právních závěrů s uvedeným stanoviskem.
16. Pokud jde o námitku nedostatku podkladů pro vydání rozhodnutí (čtvrtý žalobní bod), žalovaný konstatoval, že pakliže v prvostupňovém rozhodnutí neoznačil všechny dokumenty, ze kterých při svém rozhodování vycházel, neznamená to, že ze správního spisu použil pouze dva výslovně zmíněné podklady. K tomu odkázal na složku „Podklady“, která je součástí správního spisu a obsahuje např. podnět k prošetření možného spáchání přestupku, revizní znalecký posudek či stanovisko podatele podnětu. Dle žalovaného z díkce § 21 Instrukce vyplývá, že výčet podkladů pro vydání rozhodnutí je pouze příkladný a ostatně, jak sám žalobce podotknul, jedná se o úpravu vnitřního předpisu pomocného charakteru, který nemůže formulovat práva žalobce ani žalovaného. Stran (ne)provedení ústního jednání žalovaný odkázal na § 80 zákona č. 250/2016 Sb. Žalovaný uzavřel, že při vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí vycházel z celého obsahu správního spisu, který byl žalobci znám s ohledem na učiněné nahlížení do spisu ve dnech 4. 4. 2022 a 24. 11. 2022. Žalovaný má za to, že náležitě zjistil stav věci na základě podkladů a dokumentů, které jsou obsahem správního spisu.
17. Žalovaný se vyjádřil též k otázce výše uložené pokuty, která je předmětem pátého žalobního bodu. Uvedl, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí ani případný časový odstup od spáchání sankcionovaného deliktu není v zákoně o odpovědnosti za přestupky uveden ve výčtu kritérií pro určení druhu a výměry trestu. Stejně tak dosavadní Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

bezúhonnost není kritériem zmiňovaným v § 39 zákona č. 250/2016 Sb. Žalovaný k těmto skutečnostem proto nepřihlédl. Žalovaný připustil, že za přítěžující okolnost ne zcela vhodně považoval skutečnost, že žalobce vyhotovil znalecký posudek jako děkan X. Toto formální pochybení však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemělo vliv na samotnou výši pokuty. Dále žalovaný doplnil, že okolnost užití znaleckého posudku pro účely trestního řízení je žalobci známa z podnětu oznamovatele přestupku. V souhrnu zastává názor, že pokuta byla uložena v přiměřené výši a po zvážení všech okolností konkrétního případu, které mohly mít vliv na určení druhu a výměry správního trestu.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze spisového materiálu vyplývá, že Městský úřad Roudnice nad Labem, Odbor životního prostředí (dále jen „Oznamovatel“), podal dne 26. 10. 2020 k žalovanému Podnět k prošetření možného spáchání přestupku na úseku znalců, kterého se měl dopustit žalobce v důsledku zpracování znaleckého posudku. Oznamovatel původně šetřil možné porušení zájmů ochrany přírody a krajiny v souvislosti s nelegální výstavbou na pozemku parc. č. X v k.ú. X. Na tomto pozemku vyrůstala stavba stavitele, konkrétní fyzické osoby, (dále jen „Stavitel“) mimo zastavitelné plochy a zasahovala do biokoridoru, to vše bez příslušných povolení. Oznamovatel rozhodl o zákazu pokračování ve stavební činnosti dne 12. 12. 2019. Znalecký posudek byl v této souvislosti vypracován žalobcem dne 11. 12. 2019 na žádost právního zástupce Stavitele. Dle Oznamovatele však byl posudek plný formálních i obsahových nedostatků, v posudku chybí popis metody použité při posuzování jednotlivých otázek, závěry znalce jsou nedostatečně odůvodněny a posudek není zpětně přezkoumatelný. Oznamovatel kritizoval závěr žalobce, že v případě dokončení stavby by došlo k parkové úpravě, jejíž součástí by byla výsadba dřevin a vytvoření udržovaného travního porostu, čímž by došlo k významnému nárůstu biodiverzity. Dle Oznamovatele není zřejmé, z čeho znalec takový závěr vyvozuje, když v posudku není uvedena specifikace výsadby dřevin nebo travního porostu, není kvalitativně a kvantitativně vyhodnocena ekologická vazba na přirozený či stávající vegetační kryt, což činí posudek neodborným a nepřezkoumatelným. Předpoklad znalce o zvýšení biodiverzity v důsledku výstavby jednopodlažního objektu se Oznamovateli jeví zcela nepodloženým a nepravděpodobným. Dle Oznamovatele je zcela neodborným postup znalce, který nezahrnoval vyhodnocení interakce s okolní krajinou. Dále Oznamovatel znaleckému posudku vytýká, že za situace, kdy v rámci odpovědi na otázku g) nebylo popsáno funkční využití stavby, nemohl znalec dospět k závěru, že stavba nezasahuje do území s ekosystémem lužních lesů. Oznamovatel se ohradil též vůči postupu žalobce, který dle jeho názoru hodnotil i otázky, které mu nepříslušely, tj. např. rozsah přírodního parku Dolní Poohří či legalitu rozhodnutí orgánu ochrany přírody a krajiny. Tento případ spatřuje Oznamovatel v odpovědi na otázku g), v rámci níž žalobce rozvedl úvahu, že hranice chráněných území bývají vesměs vedeny tak, aby byly v terénu dobře odlišitelné, přičemž za tímto účelem jsou využívány komunikace a jiné výrazné liniové

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

markanty, v důsledku čehož bývají do chráněných území zahrnuty i pozemky, které z povahy věci nemohou být předmětem jejich ochrany, a že pozemky s ornou půdou zcela jistě nejsou předmětem ochrany tohoto parku. Dle Oznamovatele nemá znalec jakoukoli kompetenci určovat hranice chráněného území. Dále znalec řeší pod body 2.2 písm. h) až k) právní otázky, což mu nepřísluší. Oznamovatel ke svému podání připojil kopii revizního znaleckého posudku, který si nechal zpracovat od Znaleckého ústavu Arbonet, s.r.o., a který má potvrzovat, že z posudku žalobce nejsou zřejmé využití metodické postupy, posudek je nepřezkoumatelný, a že znalec odpovídal na právní otázky, jejichž posuzování mu nepřísluší. Závěrem Oznamovatel zdůraznil, že posudek byl podkladem pro veřejnoprávní řízení, v němž je chráněn veřejný zájem, a že například na základě tohoto posudku policejní orgán provádějící úkony před zahájením trestního řízení hodnotil jednání Stavebníka a pouze s odkazem na znalecký posudek rozhodl o tom, že jednání Stavitele není trestným činem. Podání doplnil Oznamovatel též Přílohou obsahující podrobnější stanovisko k jednotlivým pochybením.

19. Přílohou oznámení o přestupku byl předmětný znalecký posudek vyhotovený žalobcem dne 11. 12. 2019. V jeho záhlaví je žalobce označen jako soudní znalec jmenovaný rozhodnutím ministra spravedlnosti pro obor ochrana přírody se specializací na ekologii, dále jako autorizovaná osoba pro hodnocení dle § 45i ZOPK a děkan X. Samotný posudek má 9 stran textu a je doplněn o dalších 5 stran příloh, kterými jsou znalecká doložka, rozhodnutí ministra spravedlnosti o jmenování žalobce znalcem v oboru ochrana přírody, rozhodnutí o prodloužení autorizace žalobce k provádění posouzení podle § 45i ZOPK a rozhodnutí o prodloužení autorizace žalobce k provádění biologického hodnocení podle § 45i ve smyslu § 67 ZOPK. V první části znaleckého posudku je vymezen jeho účel jakožto expertní posouzení stavu pozemku p.č. X, k.ú. X, před a po zahájení stavební činnosti z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny. Jako zadavatel posudku je označena Mgr. M. M., advokátka. V nálezové části, tj. v jejím úvodu a bodě 1.1. znalec rekapituloval vymezení znaleckého posudku shodně jako v případě účelu uvedeného na rubu titulní strany, v bodě 1.2. posudku žalobce uvedl výčet podkladů pro vypracování posudku, jsou uvedeny Územní plán obce X, Nařízení Okresního úřadu Litoměřice č. 4/2000 ke zřízení přírodního parku Dolní Poohří, Vyjádření k žádosti o změnu stanoviska vydaného k Návrhu změny č. 4 územního plánu X, Městský úřad Roudnice nad Labem, Odbor životního prostředí, č.j. MURCE/6876/2017 ze dne 22. 2. 2017, Závazné stanovisko ve věci Návrhu změny č. 4 územního plánu X, Městský úřad Roudnice nad Labem, č.j. MURCE/4384/2018 ze dne 29. 1. 2018, Závazné stanovisko k Návrhu změny č. 4 územního plánu X, Městský úřad Roudnice nad Labem, č.j. MURCE/42865/2017 ze dne 30. 1. 2018, Hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz: Objekt s rekreačním určením v k.ú. X. Zimová K. (2016), Postoupení odvolání proti usnesení o zahájení správního řízení, č.j. MURCE/32793/2019 ze dne 21. 8. 2019 a rozhodnutí o předběžném opatření č.j. MURCE/33058/2019 ze dne 21. 8. 2019, Městský úřad Roudnice nad Labem, Odbor životního prostředí, č.j. MURCE/41065/2019 ze dne 17. 10. 2018. Následuje souhrn související odborné literatury a odkazy na internetové zdroje. V bodě 1.5 posudku je Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uveden souhrn zadaných otázek v podobě, v jaké byly rekapitulovány v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí. Dle bodu 1.6. posudku místní šetření proběhlo dne 23. 10. 2019, v bodě 2.1 je uveden znalecův popis lokality, včetně popisu charakteru pozemku i Přírodního parku Dolní Poohří.

20. V bodě 2.2 znaleckého posudku jsou již obsaženy konkrétní odpovědi na zadané otázky, a to ve formě souvislého textu obsahujícího jednotlivé závěry znalce ve smyslu popisu aktuální situace a přepokládaných dopadů stavební činnosti. V odpovědi na otázku a) znalec uvedl, že pozemek je aktuálně veden jako orná půda a před zahájením stavby zde byla kultura kukuřice. Dále rozvedl, proč lze z ekologického hlediska považovat ornou půdu za prakticky nevýznamnou. Vyslovil též předpoklad, že po dokončení stavby by došlo k parkové úpravě v okolí jednopodlažního objektu, jejíž součástí by byla skupinová výsadba dřevin a vytvoření udržovaného travního porostu, což by vedlo k významnému nárůstu biodiverzity, když se dá předpokládat, že řada organismů využívajících okolní les, by zde našla vhodné podmínky. V odpovědi na otázku b) žalobce konstatoval, že zemědělská činnost plánovitě blokuje ekologickou sukcesi a udržuje prostředí ve stadiu s velice nízkou ekologickou stabilitou. V této souvislosti dodal, že dopad zemědělské činnosti není zcela jistě stabilizující a pozitivní, a proto využití pozemku jako stavebního nezhorší situaci, ba naopak. K otázce c) znalec bez bližších podrobností konstatoval, že stavba nepředstavuje žádnou migrační překážku, a že navíc v nejbližším okolí neleží dálkový migrační koridor. Pod otázkou d) znalec shledal, že stavba nezasahuje do území s ekosystémem lužních lesů a nikterak jej neovlivňuje, přičemž k tomuto závěru dospěl na základě stručného vymezení charakteru okolního lesního porostu. V bodě e) žalobce odpovídal na otázku, zda stavba může ovlivnit či ohrozit zachovalé přírodní meandry dolního toku řeky Ohře, neregulované části řeky Ohře s přírodními břehy, mrtvá ramena řeky, periodické tůně či další typy prostředí v rámci přírodního parku Dolní Poohří. K této otázce učinil negativní závěr s ohledem na charakter pozemku jakožto orné půdy, která není předmětem ochrany přírodního parku. Obdobný způsobem učinil žalobce negativní závěr ohledně vlivu stavby na funkčnost starých systémů ekologické stability v rámci odpovědi na otázku f). Při posuzování potenciálu stavby zničit či narušit stav přírodního parku Dolní Poohří v rámci otázky g) vycházel znalec z polohy území (na samotné hranici Přírodního parku) a z předpokladu, že do obdobných hraničních území bývají zahrnuty i pozemky, které z povahy věci nejsou ani nemohou být předmětem ochrany, tedy v tomto případě pozemky zemědělské, které dle znalce zcela jistě nejsou předmětem ochrany tohoto parku. V rámci negativní odpovědi na otázku h) se znalec omezil na odkaz na posouzení otázek a), b), c), d) atd. a konstatoval, že stavební činnost v předmětném území nemůže způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných území ve smyslu § 66 odst. 1 ZOPK. V rámci odpovědi na otázku i) znalec uzavřel, že stavba není v rozporu s obecně právním předpisem – Nařízením Okresního úřadu Litoměřice č. 4/2000 ze dne 12. 12. 2000 o zřízení přírodního parku „Dolní Poohří“. S odkazem na články 4 a 5 tohoto nařízení znalec konstatoval, že v nich není zmínka o ochraně zemědělských ploch s ornou půdou. K otázce j), ve které byl tázan, zda je stavba v rozporu se stanoveným využitím daného Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

území, znalec stručně odpověděl, že nikoli a odkázal na odpověď k písm. g). V poslední zkoumané otázce k) byl znalec dotázán, zda považuje stanoviska vydaná OOP Městského úřadu v Roudnici nad Labem z hlediska ochrany přírody v souladu či v rozporu s realitou. V odpovědi znalec shrnul své výhrady ke Stanovisku odboru životního prostředí k podanému odvolání, přičemž tyto směřoval zejména proti nedostatečnému doložení, že stavba koliduje se ZOPK, nezohlednění umístění stavby na orné půdě mimo ochranné pásmo lesa a spekulativnosti některých závěrů. Na závěr v odpovědi na otázku k) konstatoval, že argumenty uvedené v předmětném stanovisku se z hlediska ochrany přírody zjevně míjí s realitou.

21. Ve správním spisu je založena též nepodepsaná žádost ředitele odboru insolvenčního a soudních znalců z neznámého data adresovaná předsedovi Poradního sboru pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, o stanovisko Poradního sboru k otázce, zda znalec postupoval v několika vyjmenovaných případech lege artis.
22. Žalovaný jako prvostupňový orgán zahájil řízení o přestupku z moci úřední oznámením ze dne 9. 11. 2021.
23. Dne 4. 4. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku specifikovaného v úvodní části tohoto rozsudku. Dle odůvodnění žalovaný vyšel při rozhodování ze znaleckého posudku, kdy vzal za prokázané, že pokud jde o skutek uvedený shora pod písm. a), žalobce v těle posudku neuvedl použitou metodu, ani nijak blíže neodůvodňoval své závěry. Není jasné, jak žalobce dospěl ke svým znaleckým závěrům, když necitoval literaturu a není tedy zřejmé, jakým způsobem přispěla ke zformulování závěrů posudku. Žalobce v posudku nijak neodůvodnil, proč se v rámci znaleckého zkoumání nevěnoval otázce krajinného rázu v rámci přírodního parku, což je zákonem deklarovaný předmět ochrany přírodního parku podle § 12 odst. 3 ZOPK. Žalovaný dále vytkl žalobci, že neuvedl žádné zdroje ke znaleckému závěru o tom, že v případě dokončení stavby by došlo k parkové úpravě v okolí jednopodlažního objektu. Dle žalovaného tento postup žalobce způsobil nepřezkoumatelnost znaleckého posudku, neboť nevyhovuje kritériím úplnosti, opakovatelnosti, odůvodněnosti a transparentnosti. Vyhotovený znalecký posudek nemá žádnou hodnotu pro orgán veřejné moci a není použitelným podkladem v příslušných řízeních. Na vyhotovení takového posudku je dle žalovaného třeba nahlížet jako na porušení povinnosti řádného výkonu znalecké činnosti. Pokud jde o jednání specifikované pod bodem b), žalovaný konstatoval, že žalobce se pod bodem i) znaleckého posudku věnoval otázce souladu stavby s právním předpisem – nařízením Okresního úřadu Litoměřice č. 4/2000 ze dne 12. 12. 2000 o zřízení parku Dolní Poohří. Dále pak shledal, že v rámci odpovědi na znaleckou otázku j) žalobce posuzoval rozpor stavby se stanoveným využitím daného území, přičemž nesrozumitelně odkázal na odpověď na otázku g), ve které však není nijak řešeno využití daného pozemku, ale to, zda stavba může zničit či narušit stav přírodního parku Dolní Poohří. Dle žalovaného též žalobce v rámci odpovědi na otázku k) hodnotil soulad správního aktu Městského úřadu v Roudnici nad

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Labem s realitou. Po právní stránce žalovaný shledal, že žalobci nepříslušelo posuzovat soulad stavby se správními akty ani hodnotit soulad správního aktu s realitou. Posouzení souladu skutkového stavu se správním aktem je otázkou subsumpce skutkového stavu pod právní normu, a tedy se dle žalovaného jedná o ryze právní otázku. Pakliže si žalobce přisvojil pravomoc odpovídat na právní otázky, vyhotovil znalecký posudek mimo rozsah svého znaleckého oprávnění a vykonával činnost mimo obor a odvětví, pro které byl jmenován. Při ukládání trestu žalovaný přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, kdy zohlednil, že žalobce porušil dvě ze svých zákonných povinností, a tak spáchal v jednočinném souběhu dva přestupky. Dále zohlednil skutečnost, že znalecký posudek byl vypracován pro účely trestního řízení a v důsledku jeho extrémně nízké vypovídající hodnoty byl ohrožen zájem společnosti na zjišťování trestných činů. Při hodnocení povahy a závažnosti přestupku žalovaný přihlédl i k tomu, že obviněný jednal v nepřímém úmyslu, neboť jako profesor v oboru ekologie musel být srozuměn s tím, že vyhotovením extrémně stručného posudku poruší zájem chráněný zákonem na spolehlivosti rozhodovacích podkladů vytvořených v rámci znalecké činnosti. Za přitěžující okolnost žalovaný považoval fakt, že žalobce se při vypracování posudku identifikoval jako děkan X, tedy zneužil ke spáchání přestupku své funkce. Žádné polehčující okolnosti žalovaný neshledal a žalobci s ohledem na jeho majetkové poměry a výši platu děkana fakulty vyměřil pokutu ve výši 43 000 Kč.

24. Podaný rozklad ministr spravedlnosti zamítl. Ztotožnil se se závěrem o nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku a upozornil, že takovou vadu nelze zhojit zpětně v rámci přestupkového řízení doplněním zdrojů či metod. Rovněž dle ministra obviněný přistoupil k hodnocení právní otázky, když podřadil zjištěný skutkový stav pod právní normu a následně srovnával své právní závěry se stanoviskem správního úřadu. Za situace, kdy se obviněný nad rámec svého oprávnění vyjadřoval k právním otázkám, porušil svým jednáním povinnost řádného výkonu znalecké činnosti. Namítal-li žalobce v rozkladu použití nesprávné právní úpravy, ministr konstatoval, že žalovaný sice důvody svého postupu podle zákona o znalcích a tlumočnících podrobněji nerozvedl, postupoval však celkově správně a zcela jednoznačně uvedl, že ve věci aplikuje starší úpravu. Ministr dále rozvedl, proč je použití starší úpravy namíste, a tedy nedošlo k porušení práv obviněného. Za tímto účelem citoval znění ZZKÚ a konstatoval, že trestnost jednání obviněného by byla shledána při aplikaci obou norem, a že zejména s ohledem na zvýšenou hranici sankce za spáchaný přestupek v ZZKÚ není pozdější zákon pro obviněného příznivější a není důvod jej použít. Namítal-li žalobce, že prvostupňové rozhodnutí postrádá výchovný efekt, ministr nejprve rekapituloval účel dohledu a kritéria rozhodná pro volbu a druh správního trestu. Následně uzavřel, že preventivní a výchovná funkce postihu nespočívá v tom, že příslušný orgán bude obviněnému dávat návod budoucího správného postupu. S odkazem na judikaturu pak doplnil, že sám znalec musí vědět, které odborné otázky může řešit, a které ne. K námitce ohledně překročení lhůty pro vydání rozhodnutí uvedl, že s ohledem na složitost právního posouzení a rozsah spisového materiálu nelze považovat dobu od zahájení řízení dne 20. 11. 2021 do vydání rozhodnutí dne 4. 4. 2022 za excesivně dlouhou.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Ministr k tomu dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2014, č. j. 2 A 11/2002-227, dle kterého je lhůta pro vydání rozhodnutí toliko pořádková a její samotné nedodržení nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem. Tento závěr ministr zastává tím spíše, když obviněný nenamítal, jaký konkrétní vliv měl mít překročení lhůty na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, respektive, jakým způsobem byl v této souvislosti zkrácen na svých právech.

V. Hodnocení věci Městským soudem

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). **Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.**
26. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili účastníci souhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
27. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. odpovědnost za přešůpek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přešůpku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přešůpku příznivější.
28. Podle § 8 ZZT jsou znalci povinni vykonávat znaleckou činnost řádně, ve stanovené lhůtě, oboru a odvětví, pro které byli jmenováni.
29. Podle § 13 ZZT podává-li znalec posudek písemně, je povinen každé jeho vyhotovení podepsat a připojit otisk pečeti; stejnou povinnost má tlumočník u ověřovaných překladů.
30. Podle § 25a odst. 1 písm. a) ZZT se znalec dopustí přešůpku tím, že vykoná znaleckou činnost v rozporu s § 8 ZZT. Podle odst. 3 lze za přešůpek podle odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 100 000 Kč nebo vyškrtnutí ze seznamu znalců a tlumočníků.
31. Podle § 13 odst. 1 vyhlášky ZZT příslušný orgán, který v řízení ustanovil znalce, vymezí ve svém opatření jeho úkol, podle okolností případu též formou otázek tak, aby se znalec zabýval jen takovými skutečnostmi, k jejichž posouzení je třeba jeho odborných znalostí. Podle odst. 2 v posudku uvede znalec popis zkoumaného materiálu, popřípadě jevů, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel (nález), a výčet otázek, na které má odpovědět, s odpověďmi na tyto otázky (posudek). Podle odst. 3 písemný znalecký posudek musí být sešit, jednotlivé strany očíslovány, sešivací šňůra připevněna k poslední straně posudku a přetištěna znaleckou pečeti. Podle odst. 4 na poslední straně písemného posudku připojí znalec znaleckou doložku, která obsahuje označení seznamu, v němž je znalec zapsán, označení oboru, v němž je oprávněn podávat posudky, a číslo položky, pod kterou je úkon zapsán ve znaleckém deníku. Podle odst. 5 je znalec povinen písemný posudek na požádání státního orgánu osobně stvrdit, doplnit nebo jeho obsah blíže vysvětlit. Podle odst. 6 při ústním posudku podaném do protokolu uvedou se též údaje, které jsou předmětem znalecké doložky.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

32. Za účelem úpravy postupu správních orgánů v některých správních řízeních ve věcech znalců a tlumočníků přijalo Ministerstvo spravedlnosti Instrukci. Dle § 1 Instrukce se řádným výkonem znalecké nebo tlumočnické činnosti ve smyslu § 8 zákona o znalcích a tlumočnících rozumí nejen dodržení stanovených formálních a obsahových náležitostí úkonu (§ 13 a § 14 vyhlášky), ale též provedení úkonu s náležitou odbornou péčí (*lege artis*). Správní orgán je oprávněn ověřit, zda je závěr posudku přezkoumatelný a postup znalce opakovatelný, zda neodporuje zásadám formální logiky, zda měl znalec k dispozici všechny relevantní podklady a náležitě je v posudku označil a zda s přihlédnutím ke vstupním informacím použil určitou metodu, postup či údaj důvodně; bere při tom v úvahu i způsob, jakým znalec vysvětlil posudek orgánu veřejné moci v rámci výsledku, případně též závěr revizního znaleckého posudku. Za daným účelem si správní orgán zpravidla vyžádá součinnost sboru pro znalecké otázky.
33. Podle § 1 odst. 3 ZZKÚ je znalec povinen vykonávat znaleckou činnost pouze v oboru a odvětví a případně specializaci, pro které má oprávnění vykonávat znaleckou činnost, s odbornou péčí, nezávisle, nestranně a ve sjednané nebo stanovené době.
34. Podle § 28 odst. 1 ZZKÚ musí být znalecký posudek úplný, pravdivý a přezkoumatelný. Podle odst. 2 musí znalecký posudek obsahovat tyto náležitosti: a) titulní stranu, b) zadání, c) výčet podkladů, d) nález, e) posudek, f) odůvodnění v rozsahu umožňujícím přezkoumatelnost znaleckého posudku, g) závěr, h) je-li to možné, přílohy potřebné k zajištění přezkoumatelnosti znaleckého posudku, znaleckou doložku a j) znalecké pečeti. Podle odst. 5 musí být znalecký posudek kromě odůvodněných případů zpracován v souladu s obecně uznávanými postupy a standardy daného oboru a odvětví. V souladu s obecně uznávanými postupy a standardy obsahuje závěr posudku jednoznačné odpovědi na položené otázky; pokud podklady nebo metoda neumožňují znalci vyslovit jednoznačný závěr, uvede znalec skutečnosti snižující přesnost závěru.
35. Podle § 39 odst. 1 písm. a) ZZKÚ se znalec dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 1 odst. 3 vykoná znaleckou činnost v oboru, odvětví nebo případně specializaci, pro které nemá oprávnění vykonávat znaleckou činnost.
36. Podle § 39 odst. 1 písm. b) ZZKÚ se znalec dopustí přestupku tím, že nevykoná znaleckou činnost v rozporu s odbornou péčí, nezávisle, nestranně, ve sjednané nebo stanovené době nebo osobně.
37. Podle § 40 odst. 1 vyhlášky ZZKÚ zadání znaleckého posudku obsahuje a) odbornou otázku zadanou zadavatelem znaleckého posudku, b) údaj, pro jaké účely má být znalecký posudek použit a c) skutečnosti sdělené zadavatelem, které mohou mít dle jeho názoru vliv na přesnost závěru znaleckého posudku.
38. Podle § 41 odst. 1 vyhlášky ZZKÚ výčet podkladů obsahuje popis postupu znalce při výběru zdrojů dat, výčet vybraných zdrojů dat a jejich popis. Pokud znalec nemohl ověřit věrohodnost zdroje dat, uvede ve výčtu podkladů též tuto skutečnost a uvede též skutečnosti, pro které nemohl ověření provést. Podle odst. 2 nález obsahuje popis postupu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

znalce při sběru nebo tvorbě dat a při jejich zpracování a výčet těchto dat. Podle odst. 3 posudek obsahuje popis postupu znalce při analýze dat a výsledky analýzy dat. Podle odst. 4 odůvodnění obsahuje interpretaci výsledků analýzy dat a kontrolu postupu znalce podle § 52 písm. a) až e). Podle odst. 5 závěr obsahuje citaci zadané odborné otázky a odpověď na ni. Pokud podklady nebo metoda neumožňují vyslovit jednoznačný závěr, znalec uvede v závěru též podmínky jeho správnosti nebo jiné skutečnosti snižující jeho přesnost.

39. Podle § 42 vyhlášky ZZKÚ znalecký posudek musí úplně a srozumitelně zachytit postup, kterým znalec zpracoval znalecký posudek, včetně použitých metod a odůvodnění jejich použití. Použitou metodou se rozumí též použitý postup.
40. Podle § 58 odst. 1 vyhlášky ZZKÚ znalec zformuluje na základě výsledků analýzy dat závěr znaleckého posudku tak, aby byl jednoznačnou odpovědí výhradně na zadanou odbornou otázku.

Ad 1) - K použitelné právní úpravě

41. Soud se zabýval otázkou určení relevantní právní úpravy z hlediska časové působnosti, neboť v době od spáchání řešeného skutku (prosinec 2019) do zahájení přestupkového řízení (listopad 2021) došlo ke změně právní úpravy a k přijetí nového znaleckého zákona (ZZKÚ) a prováděcích předpisů. Jelikož žalobce v rámci prvního žalobního bodu napadal rozhodnutí žalovaného mimo jiné pro porušení zákazu retroaktivity, považuje soud za nebytné nejprve stanovit, podle jaké právní úpravy měla být trestnost skutku posuzována, a posoudit, zda v tomto ohledu správní orgány postupovaly správně.
42. Soud shledal, že žalovaný ve výroku prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně označil konkrétní ustanovení ZZT, podle kterých dospěl k závěru, že jednání obviněného naplnilo všechny znaky skutkové podstaty přestupků, tedy ustanovení § 25a odst. 1 písm. a) ZZT ve spojení s § 8 ZZT. Z odůvodnění se pak dále podává, že žalovaný za delikt ní jednání považoval porušení povinnosti řádného výkonu znalecké činnosti ve smyslu § 8 ZZT a porušení povinnosti výkonu znalecké činnosti v oboru a odvětví, pro které byl jmenován, ve smyslu § 8 ZZT.
43. Jak plyne ze shora citované právní úpravy, odpovědnost za přestupek bylo v řešeném případě třeba posuzovat podle zákona účinného v době spáchání přestupků, tedy ke dni 11. 12. 2019, odpovědnost se tedy posuzovala dle ZZT účinného do 31. 12. 2020. Podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2021 by se postupovalo pouze v případě, kdy by tato byla pro žalobce příznivější. Argumentace účastníků řízení se shoduje v tom, že pro účely komparace přísnosti/příznivosti právních úprav je třeba zohlednit nejen samotné ustanovení obsahující předmětnou skutkovou podstatu, nýbrž posoudit trestnost skutku v kontextu celých porovnávaných předpisů; k tomu soud nemá žádné výhrady.
44. Ačkoli se žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí výslovně nevěnoval komparaci právní úpravy ZZT a ZZKÚ, z jeho odůvodnění je zjevné, že aplikoval původní právní úpravu – ZZT (jak to ostatně plyne již z výroku). Bližšímu srovnání se pak podrobně věnovalo napadené rozhodnutí, které vedle sebe stavělo jednotlivá relevantní ustanovení původní i Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nové právní úpravy. Nelze souhlasit s tím, že by se žalovaný při porovnávání relevantních ustanovení starého a nového zákona omezil pouze na hledisko druhu a výše sankce. Žalovaný explicitně zmínil, že posuzované jednání je trestné podle nové i dřívější právní úpravy (viz bod 38. napadeného rozhodnutí), a že tomuto jeho závěru předcházelo celkové posouzení trestnosti posuzovaného jednání na základě souhrnu všech relevantních norem. Až po zhodnocení trestnosti jednání v kontextu obou právních úprav pak žalovaný přistoupil k porovnání možných sankcí, přičemž v jeho postupu soud neshledal pochybení.

45. V této souvislosti soud souhlasí se závěrem žalovaného, že nová právní úprava ZZKÚ a souvisejících předpisů je zcela jistě úpravou přísnější, a tedy její použití ve prospěch pachatele nepřipadá v úvahu. Obsahuje mnohem podrobnější, propracovanější a provázanější pravidla. Zatímco původní právní úprava stanovovala obsahové náležitosti znaleckého posudku de facto pouze v § 13 vyhlášky ZZT, kde se omezila na požadavek uvedení popisu zkoumaného materiálu, případně jevů, souhrnu skutečností, k nimž znalec přihlížel, a výčtu otázek, ZZKÚ stanovuje požadavky na znalecký posudek i na samotný postup znalce hned v několika ustanoveních samotného zákona i vyhlášky (srov. např. § 28 odst. 1 ZZKÚ, §§ 41, 42, 52, 56, 58 vyhlášky ZZKÚ), přičemž na znalce klade zvýšené nároky tím, že podrobněji specifikuje náležitosti znaleckých posudků, požadavky na kvalitu znaleckých postupů i jednotlivé definice pojmů. Klíčovým kritériem pro posouzení deliktů odpovědnosti znalce je dle nové právní úpravy výkon činnosti s odbornou péčí, což je vyšší kvalitativní standard nežli řádný výkon činnosti. K tomuto závěru lze dospět jednak výkladem jazykovým (řádný výkon činnosti lze chápat jako takový, který je náležitý, přiměřený, vhodný, důkladný, přičemž výkon činnosti s odbornou péčí v sobě zahrnuje stejné kvality, ale nad to obsahuje též prvek odbornosti, tedy kvalifikované profesní znalosti), jednak výkladem systematickým (srov. *lex generalis* v § 5 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého odborná péče vyžaduje jednání se znalostí a pečlivostí, která je s určitým povoláním či stavem spojena). Lze uzavřít, že požadavek odborné péče je přísnějším kritériem než požadavek řádného výkonu činnosti. Pokud jde o možné sankce, v projednávaném případě by dle ZZKÚ (tj. dle § 39 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 písm. c) ZZKÚ) bylo možné žalobci uložit pokutu do 500 000 Kč. Podle ZZT bylo možné za přestupek dle § 25a odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 100 000 Kč. Námitka žalobce, že komparace měla být provedena s pokutou ukládanou dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. k) je v tomto směru irelevantní, neboť i toto ustanovení ZZKÚ umožňuje uložení pokuty vyšší než ZZT (250 000 Kč dle § 39 odst. 1, 2 písm. b) ZZKÚ vs 100 000 Kč dle § 25a odst. 3 ZZT). Z hlediska celkové trestnosti je tedy nová právní úprava jednoznačně přísnější, stejně tak jako zákonem předvídané sankce. Je tedy jednoznačné, že na řešenou věc je třeba aplikovat ZZT.
46. Namítal-li žalobce, že správní orgány posuzovaly stíhané jednání ve skutečnosti podle přísnější právní úpravy ZZKÚ, neoznačil k tomu konkrétní skutečnosti, z nichž tuto námitku dovozuje. Obsah prvostupňového ani napadeného rozhodnutí pak nesvědčí o tom, že by byla aplikována nová právní úprava. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgány při posuzování trestnosti přestupků užívaly terminologii i instituty ZZT a zkoumaly, zda Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

došlo k porušení povinností vymezených v § 8 ZZT. Naopak žalobci nevytýkaly nedodržení některého z nových přísnějších standardů. Uvedenou námitku žalobce je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou.

47. Lze shrnout, že předmětný skutek je třeba posuzovat dle původní právní úpravy ZZT, přičemž žalovaný při stanovení použitelné právní úpravy nepochybil. Níže se soud bude zabývat konkrétními námitkami žalobce směřujícími do posouzení naplnění podmínek trestnosti.

Ad 2) a 3)- K porušení povinnosti řádného výkonu znalecké činnosti – skutek a)

48. Ve vztahu ke druhému žalobnímu bodu, který je směřován vůči překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, se soud nejprve zabýval skutečným obsahem žalobních námitek. Žalobce v rámci tohoto bodu nejprve akcentoval zásadu *nullum crimen, nulla poena sine lege* a s ní spojený požadavek na určité, jasné a přesné vyjádření skutkových podstat deliktů. V této souvislosti upozornil na obecnost právní úpravy ZZT, ve které není povinnost řádného výkonu znalecké činnosti konkrétně definována a zákon výslovně nezakotvuje ani požadavek popisu a odůvodnění metody použité v posudku. Dle žalobce žalovaný pochybil, pokud i přes obecnost skutkové podstaty přestupku podle § 25a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 8 ZZT, své rozhodnutí řádně a srozumitelně neodůvodnil tak, aby bylo obviněnému zřejmé, jakou konkrétní povinnost měl svým jednáním porušit. Obdobně, v případě třetího žalobního bodu, který je směřován vůči nesprávným skutkovým zjištěním, žalobce žalovanému vytkl, že pouze označil určitou formální náležitost za absentující, aniž by však nabídl jakékoli vysvětlení toho, co konkrétně mělo být z hlediska chybějícího popisu metody ve znaleckém posudku správně uvedeno. Žalobce nepovažuje obecná konstatování o neuvedení metody za relevantní skutková zjištění, která mohou být základem potrestání, nejsou-li demonstrována na konkrétním obsahu znaleckého posudku tak, aby bylo trestanému subjektu zřejmé, v čem měly být vypracované odpovědi deficitní, odůvodnění žalovaného považuje za obecné floskule.
49. Z obsahu druhého a třetího žalobního bodu tak soud dovodil, že žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, které by odůvodňovaly závěr o vině, vytýká žalovanému nedostatečné vysvětlení, proč se v jeho konkrétním případě jedná o porušení jinak velmi obecné povinnosti dle § 8 ZZT. Žalobce tak v podstatě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (k posouzení žalobních bodů dle skutečného obsahu jako námitek nepřezkoumatelnosti srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2019, č.j. 2 As 212/2018-54).
50. K obsahu žaloby soud podotýká, že žalobce v rámci druhého žalobního bodu zaměřuje překročení mezí správního uvážení s otázkou řádného výkladu neurčitého právního pojmu. Dle judikatury „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu. Naproti tomu pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. [...] (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 As 37/2011-154 ze dne 22. 4. 2014).

51. Pojem řádného výkonu znalecké činnosti užitý v § 8 ZZT není přesně definován a jeho obsah, rozsah a aplikace nejsou obecně známé či dostatečně srozumitelné již z jazykového vyjádření, přičemž se mohou měnit v závislosti na konkrétních okolnostech. Otázka, zda žalobce (ne)vykonával znaleckou činnost řádně, tedy není věcí správního uvážení, nýbrž otázkou výkladu neurčitého právního pojmu.
52. V případě neurčitých právních pojmů platí, že správní orgán, který normu obsahující takový pojem aplikuje, se musí důsledně věnovat jeho interpretaci. Nejvyšší správní soud k tomu judikoval, že: *„při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.“* (srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73).
53. Zvláště to platí pro oblast správního trestání, které je přísně vázáno zásadou zákonnosti, přičemž článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené jako součást ústavního pořádku České republiky pod č. 2/1993 Sb., stanoví, že státní moc může být uplatňována jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. V souladu se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege*, která je jedním z hlavních principů trestního i přestupkového práva, je jedním ze základních požadavků požadavek určitého, jasného a přesného vyjádření skutkové podstaty správního deliktu, za který je ukládána sankce. Lze-li správní delikt (přestupek) kvalifikovat jako protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený příslušnou normou správního práva, pak je zapotřebí, aby veškeré podmínky, jež jsou pro adresáta takové normy, a tedy delikventa, závaznými a jejichž porušení je postihováno, byly obsaženy v právní normě, jež je součástí zákona, případně dílem i v právní normě, jež je součástí obecně závazného podzákonného předpisu, nepřekračuje-li meze, které takovému obecně závaznému podzákonnému předpisu zákon výslovně stanovil. (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2004 č.j. 6 A 173/2002-33).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

54. Žalobce poukazoval na nedostatek první úpravy ZZT spočívající v její obecnosti. Soud k tomu uvádí, že použití neurčitěho právního pojmu v hypotéze právní normy upravující skutkovou podstatu přestupku automaticky neznamená porušení zásady *nullum crimen sine lege certa* (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017-45, dle kterého „*vlastností každé právní normy je určitá míra obecnosti, která umožňuje jí aplikovat na skutkově různé situace. Sankcionování je možné i na základě neurčitých právních pojmů, které již ze své podstaty musí být dotvářeny výkladem.*“). Formulace „řádne“ užitá v 8 ZZT vykazuje vysokou míru obecnosti, vyhláška ZZT pak v § 13 stanovila relativně stručný výčet náležitostí znaleckého posudku, ve kterém však povinnost uvedení metody není uvedena (a to na rozdíl od pozdějšího § 42 vyhlášky ZZKÚ, dle kterého musí znalec úplně a srozumitelně zachytit postup, kterým zpracoval znalecký posudek, včetně použitých metod a odůvodnění jejich použití).
55. Žalovaný klade žalobci za vinu, že ve znaleckém posudku neuvedl metodu užitou v rámci posouzení stavu pozemku, kdy však příslušný zákon ani podzákonný právní předpis (ZZT a vyhláška ZZT) takový požadavek výslovně nestanoví, v takové situaci bylo nezbytné, aby žalovaný zvláště pečlivě odůvodnil, z čeho dovozuje povinnost znalce uvést ve znaleckém posudku též použitou metodu a z jakých důvodů není její uvedení řádným výkonem znalecké činnosti ve smyslu § 8 ZZT. Je totiž třeba rovněž respektovat zásadu *in dubio pro mitius*, tedy v pochybnostech ve prospěch občana, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č.j. 5 Afs 151/2004-73, dle kterého: „*V takovém případě, kdy právní úprava svojí nejednoznačností umožňuje několik možných výkladů a postupů, nelze při výkonu veřejné správy při respektování čl. 2 odst. 3 Ústavy aplikovat takový výklad, který jde k tíži občana (platí totiž zásada in dubio mitius).*“.. A dále: „*Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit.*“
56. Žalovaný však povinnosti dostatečného výkladu neurčitěho právního pojmu, který tvoří základ předmětné skutkové podstaty, nedostál. Své úvahy ohledně požadavků na kvalitu posudku žalovaný vtělil zejména do bodů 9-12 prvostupňového rozhodnutí, kdy se však jedná o zcela izolované teoretické úvahy ohledně definic kritérií úplnosti, opakovatelnosti, odůvodněnosti a transparentnosti. Z těchto úvah však není patrné, z jakých zdrojů žalovaný vycházel, není uvedena žádné odborná literatura, ani judikatura, jedná se v podstatě o čisté konstatování žalovaněho, že ke splnění požadavku úplnosti musí být použita metoda, takové konstatování však není nijak blíže odůvodněno. Přitom se nejedná ani o všeobecně známou skutečnost, že by v každém znaleckém posudku musela být uvedena metoda. Přesvědčení žalovaněho, že v posudku musí být uvedena metoda, však samo o sobě nestačí ke zdůvodnění závěru, že neuvedení metody naplňuje skutkovou podstatu porušení povinnosti řádněho výkonu znalecké činnosti ve smyslu § 8 ve spojení s § 25a odst. 1 písm. a) ZZT.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

57. Je též třeba přisvědčit žalobci, že žalovaný svůj požadavek nezasadil do kontextu se zadáním znaleckého posudku, nezabýval se konkrétním znaleckým úkolem a nijak nevysvětlil, zda v daném případě s ohledem na příslušné zadání vůbec bylo uvedení určité metody možné, a pokud ano, jaké metody zde připadaly v úvahu. Z obecného hlediska může být znalecký posudek vypracován ve velmi širokém spektru oborů a zadání, přičemž si lze představit, že ne každý postup znalce lze podřadit pod určitou metodu. Tomu ostatně odpovídá i pozdější právní úprava přijatá v ZZKÚ a ve vyhlášce ZZKÚ, která v § 42 stanoví požadavek na zachycení postupu včetně metody; z toho lze obecně dovodit, že ne každý znalecký postup nutně umožňuje určení metody, dle které znalec postupoval. Vytýkal-li žalovaný znaleckému posudku absenci popisu a odůvodnění znalecké metody, měl sám vědět a popsat, který konkrétní odborný a vědecký postup (popř. z vícero možných) ve znaleckém posudku postrádá. Soud též upozorňuje na skutečnost, že žalobce již v rozkladu namítal, že ke svým závěrům dospěl na základě vlastního místního šetření a znalosti dané lokality, přičemž vycházel též ze své odbornosti a vlastní praxe. Žalovaný se však této námitce v napadeném rozhodnutí nevěnoval. V obou rozhodnutích tak chybí zdůvodnění, která konkrétní (na obsahu znaleckého posudku demonstrovaná) metodologická nedostatečnost způsobila nepřezkoumatelnost posudku, a tedy i nikoli řádný výkon znalecké činnosti. Žalovaný blíže nepopsal, proč je v posudku zaměřeném na posouzení vlivu stavby na krajinu považována absence odůvodnění použité metody za natolik závažné pochybení, že se jedná o případ nikoli řádného výkonu znalecké činnosti.
58. Ke zhojení uvedených nedostatků nedošlo ani v napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný své odůvodnění redukoval na citaci vybraných pasáží prvostupňového rozhodnutí a vyjádření svého souhlasu. Dále rozvedl obsah jednotlivých požadavků na postup znalce s tím, že forma provedení znaleckého posudku musí být přehledná, nesmí být pro třetí osobu zavádějící, postup znalce musí být přezkoumatelný, údaje a metody musejí být obviněným řádně odůvodněné tak, aby je nezávislá třetí osoba mohla případně zopakovat postup znalce se shodnými výsledky. Ani zde však není uvedeno, z jakých zdrojů žalovaný vycházel, není uvedena žádná odborná literatura, ani judikatura, není zde popsána žádná konkrétní provazba se znaleckým posudkem, ani jeho zadáním, není vysvětleno, jak si žalovaný doplnění posudku o metodu představoval.
59. Žalovaný měl v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí nejprve obecně vymezit a vyložit neurčitý právní pojem „řádného výkonu znalecké činnosti“, poté jej náležitě poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a vyvodit závěr, zda tento skutkový stav je zařaditelný pod neurčitý právní pojem. To vše měl činit ve vztahu k jednání žalobce spočívajícímu v nepopsání a neodůvodnění metody, neboť pouze toto pochybení je součástí výroku rozhodnutí a za toto pochybení byl žalobce postihován.
60. V této souvislosti soud dále upozorňuje, že žalovaný mohl svůj závěr o vině žalobce odůvodňovat pouze ve vztahu ke skutku, který je popsán ve výrokové části rozhodnutí, tedy k jednání spočívajícímu v nepopsání a neodůvodnění metody užitě v rámci posouzení stavu pozemku, v důsledku čehož se znalecký posudek stal nepřezkoumatelným. Jiná

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pochybení, která nebyla popsána ve skutkové větě výroku, nelze žalobci přičítat k tíži a uvádět je jako odůvodnění závěru o vině. Žalovaný však v bodě 3. prvostupňového rozhodnutí činil i další skutkové závěry ve vztahu k jednání, která nezahrnul do výroku. Konkrétně v bodě 3. 1 vzal za prokázané nejen, že žalobce neuvedl v těle posudku použitou metodu, ale též, že „*nijak blíže neodůvodňoval zjištěné závěry*“; neuvedení metody a neodůvodnění závěrů se však od sebe významově liší, přičemž ve výroku nebylo žalobci vytýkáno, že by nijak blíže neodůvodňoval své závěry. Žalovaný pak dále uvedl, že znalec necitoval použitou literaturu a neozřejmil, jakým způsobem přispěla k formulaci závěrů posudku (bod 3.2.), a že se znalec nevěnoval otázce ochrany krajinného rázu v rámci přírodního parku (bod 3.3.); ani takové jednání však vůbec nekoresponduje s výrokovou částí rozhodnutí, kde bylo žalobci kladeno za vinu pouze neuvedení metody v posudku. Na to navazuje i bod 4.11. právního hodnocení, kde žalovaný uvedl jako důvod nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku skutečnost, že znalec ignoroval základní koncept obsažený v ZOPK. Z toho však není jasné, jaký koncept měl žalovaný na mysli, ani není jasná souvislost s tím, že žalobce neuvedl v posudku metodu, což jediné bylo obsaženo ve výroku. Tyto všechny výtky uvedené v odůvodnění se tedy nijak netýkají skutku uvedeného ve výroku *nepopsání a neodůvodnění metody užití v rámci posouzení stavu pozemku, v důsledku čehož se stal posudek nepřezkoumatelným*. Tato diskrepance mezi výrokiem a odůvodněním v kombinaci se shora uvedeným nedostatečným odůvodněním co do požadavku na uvedení metody v posudku činí prvostupňové rozhodnutí a v jeho důsledku též napadené rozhodnutí, nepřezkoumatelným.

Ad 3) - K porušení povinnosti vykonávat znaleckou činnost v oboru a odvětví, pro které byl znalec jmenován - skutek b)

61. Pokud jde o skutek popsáný v bodě b) výroku prvostupňového rozhodnutí, žalobce v rámci třetího žalobního bodu rovněž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, dále poukazoval na to, že zadané otázky spadaly do jeho odbornosti v oboru ochrany přírody se specializací na ekologii, přičemž otázka subsumpce určitého jevu pod příslušný legislativní rámec v odvětví, pro které je znalec jmenován, je nutně součástí jeho činnosti. Soud se tak i ve vztahu ke skutku b) zaměřil na to, zda jsou ve správních rozhodnutích srozumitelně a konzistentně uvedeny důvody podporující závěr o vině žalobce, které by splnily kritéria přezkoumatelnosti. Žalovaný ve skutkové větě výroku klade žalobci za vinu, že *posuzoval soulad skutkového stavu pozemku s právními předpisy*, soud se tak z hlediska odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda dostatečně vysvětluje, v čem takové jednání žalobce spočívalo a zda jej lze považovat za výkon znalecké činnosti mimo obor, pro který byl znalec jmenován.
62. Žalovaný v odůvodnění dané pochybení znalce spatřoval v odpovědích na otázky i), j) a k) znaleckého posudku. Pouze u odpovědi na otázku i), v rámci které se žalobce dle žalovaného věnoval *rozporu stavby s právním předpisem* (nařízením Okresního úřadu Litoměřice č. 4/2000 ze dne 12. 12. 2000 o zřízení parku Dolní Poohří), však lze konstatovat, že jednání popsáné v odůvodnění korespondovalo se skutkem popsáným ve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

výroku rozhodnutí (*posouzení souladu skutkového stavu pozemku s právními předpisy*). Žalovaný dále žalobci v bodě 4.14. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přičítal, že při odpovědi na otázku j) hodnotil *rozpor stavby se stanoveným využitím daného území stanoveného územním plánem*, což však neodpovídá skutkové větě výroku, neboť se nejedná o *posouzení souladu skutkového stavu pozemku s právními předpisy*; územní plán totiž není právním předpisem, ale opatřením obecné povahy. Obdobně v případě odpovědi na otázku k) žalovaný v odůvodnění přičítal žalobci, že se dopustil *hodnocení souladu správního aktu s realitou* (tj. že své právní závěry porovnával se stanoviskem správního úřadu), což však neodpovídá skutkové větě výroku *posuzování souladu skutkového stavu pozemku s právními předpisy* už jen proto, že správní akt není právním předpisem. Dále soud uvádí, že ve vztahu k posuzování odpovědi na otázku j) bylo žalobci vytýkáno, že na otázku nesrozumitelně odpověděl odkazem na odpověď na otázku g), nicméně ani v otázce g) není řešen soulad skutkového stavu pozemku s právními předpisy, ale vliv stavby na stav přírodního parku Dolní Poohří. Již tento nesoulad mezi výrokem a odůvodněním by byl důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se však dopustil ještě podstatnějšího pochybení, které soud popíše níže.

63. Soud shledal, že žalovaný rovněž nesprávně aplikoval hmotné právo, když posuzování právních otázek kvalifikoval jako výkon znalecké činnosti mimo obor nebo odvětví, pro které byl znalec jmenován. Soud má za to, že žalovaný použil natolik extenzivní výklad, že vybočil z rámce vymezeného ustanovením § 8 in fine v rozporu s účelem tohoto ustanovení.
64. Již z jazykového vyjádření § 8 ZZT plyne, že cílí na omezení rozsahu činnosti znalců z hlediska jejich odbornosti. Účelem § 8 ZZT bylo zamezit případům, kdy by znalci posuzovali otázky spadající mimo rámec jejich zapsané kvalifikace. Tento závěr lze podpořit historickým výkladem, neboť povinnost vykonávat činnost pouze v oboru a odvětví, pro které byl znalec jmenován, byla do ZZT zařazena novelizací z roku 2011. Důvodová zpráva k příslušné novele uvádí: „*V praxi dochází k situaci, kdy znalec (tlumočník) tuto činnost vykoná v jiném oboru (jazyce), než pro který byl jmenován. Z tohoto důvodu se v zákoně výslovně stanoví, že znalec (tlumočník) je povinen vykonávat znaleckou (tlumočnickou) činnost pouze v oboru (jazyce), pro který byl jmenován. Tato nová povinnost se promítá též do navrhovaného oddílu V (správní delikty).*” (srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 444/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, č. 444/2011 Dz). Je tedy zjevné, že úmyslem zákonodárce bylo zapovědět překročení odbornosti (z hlediska věcného), pro kterou byl znalec jmenován. Posuzování právních otázek však není konkrétním oborem nebo disciplínou a znalec tak pro takový obor nemůže být jmenován; k jednání spočívajícímu v posuzování právních otázek tak může dojít při vypracování jakéhokoli znaleckého posudku z různých odvětví. Jako příklad lze uvést situaci, kdy by znalec z oboru zdravotnictví stanovil tržní cenu nemovitosti (což by zřetelně bylo překročením jeho odbornosti), oproti případu, kdy by takový znalec v rámci posouzení povahy a délky omezení obvyklého způsobu života poškozeného konstatoval, že poškozený utrpěl těžkou újmu na zdraví, tedy by podřadil Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

faktický stav pod právní pojem; v první situaci by se jednalo o případ výkonu činnosti mimo zapsaný obor, ve druhé však nikoli.

65. Shora uvedený výklad lze podpořit též doktrinárními závěry, dle kterých je v kontextu pozdějšího ZZKÚ nepřipustné posuzování právních otázek případem porušení povinnosti vykonávat znaleckou činnost s odbornou péčí (srov. DÖRFL, Luboš, KRYSL, Alexandr, LEHKÁ, Markéta, VISINGER, Radek. Zákon o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 360, marg. č. 56.). Byť se jedná o výklad k nové právní úpravě, která se na daný případ nevztahuje, ohledně formulace zákazu překročení znaleckého oboru nedošlo oproti ZZT k zásadní terminologické změně, a uvedený výklad je tedy přiměřeně použitelný i v kontextu ZZT (dle ZZKÚ „*pouze v oboru a odvětví, případně specializaci, pro které má oprávnění vykonávat znaleckou činnost*“ vs. dle ZZT „*v oboru a odvětví, pro které byli jmenováni*“).
66. Žalovaný tedy pochybil, pokud nepřipustné posuzování právních otázek (tedy posuzování souladu skutkového stavu pozemku s právními předpisy) kvalifikoval jako porušení povinnosti vykonávat znaleckou činnost v oboru a odvětví, pro které byl znalec jmenován ve smyslu § 8 ZZT, neboť toto jednání pod tuto skutkovou podstatu zjevně nespadá. Jako možné pochybení by se nabízelo pouze porušení povinnosti řádného výkonu znalecké činnosti, takto však žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí neformuloval, ani k tomu nesměřoval své odůvodnění, kde žalovaný rovněž konstatoval, že posuzování právních otázek je výkonem činnosti mimo obor a odvětví, pro které byl znalec jmenován. S ohledem na to považuje soud za nadbytečné více se vyjadřovat k této části odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné již z důvodu chybné subsumpce popsaného jednání (posuzování souladu skutkového stavu pozemku s právními předpisy) pod skutkovou podstatu výkonu znalecké činnosti mimo obor, pro který byl znalec jmenován dle § 8 ZZT, a tedy jakékoli další odůvodnění žalovaného již v tomto směru není podstatné. Pouze pro úplnost soud uvádí, že ZZT ani vyhláška ZZT výslovný zákaz posuzování právních otázek znalcem neobsahují, přičemž platí, že povinnosti lze ukládat toliko na základě zákona a v jeho mezích. Pokud tedy žalovaný zamýšlel žalobce sankcionovat za skutečnost, že ve znaleckém posudku posuzoval též právní otázky, musel by náležitě vyložit, jakou konkrétní zákonnou povinnost tím žalobce porušil a jakou konkrétní přílehavou skutkovou podstatu přestupku tím naplnil; v posuzovaném případě však tyto požadavky naplněny nebyly.

Ad 4) K procesním vadám

67. Shora uvedená nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí jsou důvodem pro jeho zrušení soudem. Pro úplnost soud uvádí, že z hlediska namítného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem pochybení žalovaného neshledal.
68. Namítal-li žalobce s odkazem na Instrukci, že podkladem pro vydání rozhodnutí měl být též protokol o ústním jednání, případně opis spisu v řízení vedeném před orgánem veřejné moci, soud uvádí, že Instrukce je pouze interním předpisem žalovaného, na což ostatně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

poukazoval i sám žalobce v jiné části žaloby. Ačkoli mají obecně správní orgány povinnost řídit se ve své praxi pokyny ministerstev, lze se od nich odchýlit v případech zvláštních, atypických (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 92/2014-21 ze dne 29. 5. 2014). Zároveň nelze pominout, že ustanovení § 21 Instrukce používá výrazy „zpravidla“ a „podle okolností“, z čehož je patrné, že se jedná o orientační pravidla, přičemž nezbytnost použití různých typů podkladů se může v každém řízení lišit. Obdobné platí i pro vyjádření sboru pro znalecké otázky (resp. jeho součinnost) ve smyslu § 21 a § 22 Instrukce, neboť ani v tomto případě se nejedná o povinný podklad přestupkového řízení, je upravena pouze možnost správního orgánu si takové vyjádření (součinnost) vyžádat (použité jsou výrazy „podle okolností“ a „zpravidla“).

69. V přestupkovém řízení pak platí zásada volného hodnocení důkazů, kdy správní orgány hodnotí důkazy podle své úvahy, přičemž jsou povinny v řízení přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zároveň platí, že správní orgán musí nade vší rozumnou pochybnost prokázat, že se přestupku dopustila konkrétní osoba. Z toho plyne, že není stanoven žádný povinný rozsah důkazů, které musí být v přestupkovém řízení shromážděny, může se jednat o jakékoli důkazy, pokud je dodržen požadavek prokázání viny nad rozumnou pochybnost. Žalovaný tak mohl v řízení vycházet i pouze jen ze znaleckého posudku a ústředního seznamu znalců, pokud by postačovaly k vyslovení viny žalobce; posouzení žalovaného však vykazuje vady uvedené výše.
70. Žalovaný nepochybil ani pokud ve věci neprovedl ústní jednání, neboť ustanovení § 80 zákona č. 250/2016 Sb. stanoví povinnost konat ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, nebo uváží-li správní orgán, že je to nezbytné pro zjištění stavu věci. V daném případě žalobce nařízení ústního jednání nepožadoval, žalovaný pak nepovažoval jeho konání nezbytné pro zjištění stavu věci, což v daném kontextu nelze považovat za pochybení.

Ad 5) K námitkám ohledně uložené pokuty

71. Přes výše uvedená pochybení se soud vyjádří též k nejdůležitějším námitkám ohledně ukládání pokuty.
72. Jak žalovaný sám připustil ve svém vyjádření, správní orgány pochybily, pokud shledaly jako přítěžující okolnost, že žalobce vystupoval jako děkan X, tedy že ke spáchání přestupku zneužil své funkce. To totiž nekoresponduje s vymezením dle § 40 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., dle kterého je přítěžující okolností, pokud pachatel zneužil ke spáchání přestupku svého zaměstnání, postavení nebo funkce. Žalobce sice v záhlaví posudku uvedl, že je děkanem X, v napadeném rozhodnutí však již není nijak popsáno, jakým způsobem měl žalobce tuto funkci zneužít ke spáchání přestupku a nevyplývá to ani z kontextu. Není totiž dána žádná souvislost s touto funkcí žalobce ani situace, kdy by daná funkce žalobci spáchání přestupku umožnila nebo usnadnila. Uvedení této přítěžující okolnosti tudíž není v souladu se zákonem.

73. Při posuzování závažnosti přestupku žalovaný zohlednil, že znalecký posudek byl vypracován pro účely trestního řízení. Žalovaný však nikde v rozhodnutích neuvedl, z čeho dovodil, že žalobci byla tato skutečnost známa. V samotném znaleckém posudku se neuvádí, že by byl vypracován pro účely trestního řízení, ale pouze na základě objednávky advokátní kanceláře Mgr. M., a ani ze správního spisu nevyplývá, že by bylo známo v době zpracování posudku, že má být použit pro účely trestního řízení. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na podnět k prošetření možného spáchání přestupku Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 26. 10. 2020, který však časově následuje vypracování znaleckého posudku, tedy z tohoto podnětu znalec vycházet nemohl. V tomto podnětu se uvádí, že na základě znaleckého posudku policejní orgán provádějící úkony před zahájením trestního stíhání hodnotil jednání stavebníka a pouze s odkazem na posudek rozhodl, že dané jednání na pozemku není trestným činem. Ani toto vyjádření správního orgánu, které navíc není ničím podložené, však nevypovídá nic o tom, zda znalec v době zpracování posudku věděl o tom, že posudek bude použit pro účely trestního řízení. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné.
74. Dále žalovaný při posuzování závažnosti přestupku poukázal na to, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu, a to s ohledem na jeho odbornou erudovanost a rozsah vad. Soud k tomu uvádí, že žalovaný se jinak nikde v prvostupňovém rozhodnutí nezabývá formou odpovědnosti žalobce, tj. zda se v projednávaném případě jedná o odpovědnost objektivní či subjektivní. Z toho by bylo možné dovodit, že vycházel z objektivní odpovědnosti znalce, kdy v záhlaví rozhodnutí je žalobce označován jako podnikající fyzická osoba a ve výrokové části není uvedena forma zavinění (srov. § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb.). Dle judikatury je odpovědnost znalce jako podnikající fyzické osoby, která svou činnost poskytuje v soukromoprávních oblastech, odpovědností objektivní (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 13/14, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. j. 11 A 86/2014-82 a ze dne 10. 10. 2023 č.j. 19 A 53/2022-74). V daném případě znalec vypracoval znalecký posudek na základě objednávky advokátky, která není orgánem veřejné moci, odpovědnost znalce tedy byla objektivní. Vzhledem k tomu by nebylo na závalu, pokud by v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí nebyla otázka subjektivní stránky nijak řešena. Problém však vzniká v situaci, kdy na jednu stranu není nikde jinde v rozhodnutí hodnocena subjektivní stránka přestupku (což by evokovalo, že žalovaný vycházel z objektivní odpovědnosti žalobce), avšak v části týkající se uložení trestu je uvedeno, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu; to dle názoru soudu způsobuje vnitřní rozpornost, a tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože není jasné, zda žalovaný vycházel z objektivní či subjektivní odpovědnosti žalobce.
75. Bez ohledu na výše uvedené nelze považovat za správné ani odůvodnění žalovaného z hlediska jednání v nepřímém úmyslu. Rozlišení mezi zaviněním úmyslným a zaviněním nedbalostním spočívá především ve složce vůle, která v případě nedbalosti není přítomna. Nepřímý úmysl spočívá v tom, že pachatel pro případ, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, s tím byl srozuměn. Na složku vůle však nelze bez dalšího usuzovat

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pouze ze skutečnosti, že žalobce disponoval odbornou erudicí jako profesor ekologie, neboť pouze z této kvalifikace nelze dovodit nic ohledně existence vůle na straně žalobce.

76. Lze též přisvědčit žalobci, že žalovaný při ukládání sankce (resp. při stanovení druhu a výměry trestu) v rozporu s povinností dle § 25a odst. 4 ZZT nepřihlédl k tomu, zda již v minulosti byla znalci udělena výstraha podle § 25d. Dané ustanovení § 25a odst. 4 ZZT je přitom formulováno jako „přihlédně“, z čehož vyplývá jasně stanovená povinnost správního orgánu tuto skutečnost při ukládání trestu zohlednit.
77. Pokud jde o polehčující okolnost dosavadní bezúhonnosti, žalovaný ji v napadeném rozhodnutí nezohlednil, byť taková okolnost bývá velmi často ve správním trestání uplatňována. Na druhou stranu se však nejedná o okolnost výslovně uvedenou v demonstrativním výčtu § 39 zákona č. 250/2016 Sb. a žalobce se uplatnění této polehčující okolnosti ve správním řízení nedomáhal. Nejedná se tedy o takové pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
78. Soud však nepřisvědčil námitce, dle které ztrácel smysl postih znalce, pokud mezi zpracováním posudku a zahájením přestupkového řízení uplynula doba téměř dvou let. Nejedná se o tak dlouhou dobu, kdy by, za splnění předpokladu dostatečné podloženosti postihu znalce, již příslušný správní postih pozbyl na významu.
79. S ohledem na výše uvedená pochybení žalovaného z hlediska samotného vymezení přestupkového jednání žalobce soud považuje za nadbytečné, aby se se blíže vyjadřoval k tomu, zda byly splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb.
80. Ze všech shora uvedených důvodů soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil, podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. pak vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) S ohledem na to, že soud napadené rozhodnutí zrušil, nezabýval se již návrhem žalobce na moderaci uložené pokuty dle § 78 odst. 2 s.ř.s.
81. O nákladech řízení soud ve výroku II. rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), a dle § 57 odst. 2 s.ř.s. DPH v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.